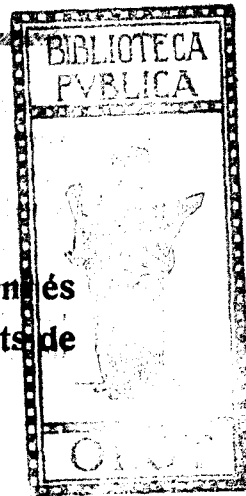

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 26 de Juliol 1930.—Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.—Núm. XXII

Per ara la Bona Premsa no és
bona per protestar dels fets de
la presó.

La nostra protesta

MENTRE a Madrid es ve fent, des de que governa el general Berenguer, una tasca política, que podríem anomenar pre-revolucionària, cada dia amb més entusiasme i valentia, a Catalunya i especialment en el nostre aristocràtic Ateneu de Barcelona, s'està amb els braços creuats, en plena ociositat, com si realment fóssim el poble més feliç del món. Fins ara el nostre poble havia estat sempre sensible a les crides que se li havien adreçat per a reparar greuges inferits a la Justícia i al Dret. Totes dues coses han estat i són sovint escarnides i vexades, i, no obstant, la majoria dels estaments del nostre poble, continuen amb els braços creuats contemplant esporuguits tantes malvestats.

Acció CIUTADANA, no fa gaires dies, publicà un solt de "l'Opinió", referent al règim inhumà que regna a la Presó—anomenada per més ironia o burla—Model, de Barcelona, quina lectura feia envermellar de vergonya i de ira a tothom que tingui esment de la seva condició humana. Aquelles ratlles, comentades amb valentia per el nostre volgut company Ramon Pla, descriuen un estat de ferocitat, un refinament en el càstig, d'una naturalesa tan vil, que realment fa rodar el cap, pensar que germans nostres en ideal, homes honrats, intel·ligents i bons, hagin hagut d'anar a parar a llurs mans, i hagin tingut de suportar tan durs flagells, per el sol fet d'estotjar en llurs cors un sentiment que, quan és sincer, dignifica l'home, elevant-lo per damunt dels éssers irracionals, com és el patriotisme. També comprenem la justa indignació que s'apoderava d'un català exemplar i màrtir, quan, en amical conversa, ens explicava el calvari que havia tingut de suportar, els mals tractes que havia sofert, tots de qualitat ben inferior als que s'acostuma donar a les bèsties, i comprenem clarament la seva opció, quan ens afirmava que preferia deu anys de Presidi, a una nit a la tristament cèlebre presó de la capital de Catalunya.

Aquesta institució penitenciària és avui una mena de Bastilla, i cal que recordem i meditem el per què França, terra de llibertat i bons governants, no es descuida cap any de celebrar, amb una festa nacional i patriòtica, la presa i destrucció d'aquella reial fortalesa, símbol de totes les tortures i crueltats i injustícies més horroroses comeses per els mandataris d'una nefasta monarquia, per quin endarroc calgué vessar tanta sang humana...

Per què s'ha apoderat de nosaltres aquesta terrible indiferència? Per què no s'organitza una manifestació de tot el poble, encara que hagi d'ésser sense el permís oficial, per a aixecar la més viril protesta contra tots els senyors Eraclios que hi puguin haver a Espanya? Es que tenim el cor tan endurit que ja no batega per res més, que per els guanys i plaers materials i alhora individuals?

Aquesta manca d'esperit col·lectiu, de vertadera ciutadania, que constitueix una de les tares més fondes del nostre poble, ens ha de perjudicar en gran manera, i molt més si pensem que el triomf de la nostra causa depen en gran part d'aquest esperit de sacrifici i de protesta de que avui ens mostrem tan avars. Pensem que no és solament el Ximo, sinó molts i molts altres, els que han hagut de pagar, amb la seva salut i fins la vida, la desastrosa organització penitenciària de l'Estat que regeix els nostres destins, i que demà potser serem nosaltres mateixos víctimes d'aquest abominable servei carcerari d'Espanya.

Els entusiastes de l'actual règim, poden estar ben joiosos de poder contar amb una força coactiva tan contundent, com la que venim esmentant; realment amb ella poden esporuguir i àdhuc fer desertar de la república, a tots aquells pobres d'esperit, i que sense conviccions republicanes de bona llei, portats un xic per la moda que semblava s'implantaria en el camp polític, després de la Dictadura, s'hi afiliaren, sense meditar-ho gaire.

Entre Eraclios i Martínez, i contant amb aquesta indiferència social, és fàcil anar aguantant un règim que empra uns procediments de Govern tan convincents, com primitius, talment com si fossin calcats d'aquells troglodites procediments de voler implantar la sobirania del poder, per una llei, emparada en la força de la raó, sinó precisament en la raó de la força...

RAMON MASCORT

Sala Vayreda

Després d'uns treballs portats a cap pel digne director de l'Escola de Belles Arts d'aquesta ciutat, és una cosa segura de que el Saló Citroën passa a ésser propietat dels pintors olotins, comptant amb l'ajut de diversos socis protectors, junt amb la col·laboració de l'Ajuntament, el qual destinarà la quantitat de mil pessetes anuals per el manteniment de l'esmentat saló. Vertaderament era una llàstima que desapareixés aquesta sala d'exposicions d'art, reunint, com reuneix, les condicions necessàries que precisen a un local d'aquesta mena. Ja era hora, de que, un tan sols dels nostres Ajuntaments, es preocupés un poc dels nostres artistes, els quals, han sabut fer d'Olot una ciutat detingudament recordada per tots aquells que segueixen el moviment pictòric català. Si els nostres ajuntaments, l'haguessin vist el profit que pot portar l'art, en una ciutat com la nostra, ben altrament es podria comentar el desenrotllament de la nostra pintura.

No em refereixo a aquells artistes els quals la seva obra es considera ja com una cosa definitiva, em refereixo als joves, aquells que, sense ajut de cap mena, no han tingut altre remei que educar-se dins l'ambient de la pintura local, ayui ben insuficient per poder eixir triomfant en el món de les Arts.

La pintura dels joves artistes olotins, potser hi manca un poc d'aquell esperit de modernitat que exigeix l'època, de la mateixa manera que el fred i la calor ens obliga a posar nos diferents vestits. No m'atreveixo a dir que l'art, sigui d'aquesta o d'aquella manera, el cas, però de la inútilment anomenada Escola olotina—recordeu que em refereixo als pintors novells—és massa una continuació directa dels mestres, amb l'aggravant, de que va perdent força i sensibilitat. Caldria una petita revolució per necessitat, però, no portada mai per sistema, abans que això, és preferible tal com és. De quina manera els nostres joves pintors podrien orientar-se?

Es el que tindrien d'haver freqüentat més d'una vegada els nostres Ajuntaments, però no hi han pensat mai amb això.

Seria tan interessant que l'actual Ajuntament procurés estudiar detingudament aquest assumpte, creant una subvenció, encara que fos modesta, i fer que alguns dels nostres artistes, en diferents èpoques, naturalment, podessin desplaçar-se a Madrid o a l'estranger, per conèixer d'aprop les obres dels grans mestres de la pintura.

Aquestes mil pessetes anuals, suma relativament migrada, que l'actual Ajuntament es desprèn per el mantentment d'una sala d'exposicions, potser són les primeres que van destinades per aquest fi, i això, senyors, és una vergonya. Es hora ja de que no siguin escalfats els mitjans de cultura, si volem que en la ciutat d'Olot no quedi arressegada, si tenim en compte el progrés cultural de moltes ciutats de Catalunya, no tan importants com la nostra. Cal que el poble estimi i ajudi als seus artistes, i és necessari també que aquest poble es faci una

educació artística. Tenir coneixements d'art, és encara saber quelcom més del que es pugui aprendre en els llibres; és posseir la més bella sensibilitat del món i de la cosa.

Acció Ciutadana felicita al senyor Lu Pasqual, el forjador d'aquesta juventut que ja es fa recordar per les seves condicions i talent, i no dubta que procurarà donar una bona marxa a les properes exposicions de la pintura «Sala Vayreda».

JOSEP PUJOL.

Barcelona 14-7-30.

Comentari

«Palestra»

Aquest nom ens suggereix bells records i transporta el nostre esperit cap un poble gloriós, qui ha deixat un estel de immortalitat en la Història de la Humanitat: Grècia. Els grecs constituïren, en temps ja ben llunyans, una de les nacions més civilitzades i fortes del món, arribant la seva cultura a un tant alt grau de perfecció que encara avui no s'ha pogut superar el mestratge dels seus famosos artistes, literats i pensadors.

Aquesta envejable cultura l'aconseguien posant en pràctica aquell principi pedagògic, que avui deu ésser igualment practicat, això és, de cultivar, per igual, les diferents facultats de l'individu, tant les físiques, com les intel·lectuals i morals, de manera que no hi hagi desequilibri entre elles. D'aquesta manera els grecs pogueren esdevenir una raça forta, bella i sàvia, amb un esperit de domini i centre d'atracció, per la seva superior cultura, de tots els pobles mediterranis, els quals acudien a Grècia per admirar-ne i estudiar-ne les seves refinades costums i sàvies lleis.

Aquest noble ideal hauriem també de voler realitzar tots els catalans, si realment desitgem guanyar, per el nostre poble, un lloc d'honor en la Història.

L'ideal de bellesa corporal els era tan car als hel·lens, que la meitat de la vida la passaven executant exercicis, a l'aire lliure, organitzant Instituts d'educació física, anomenats Palestres, els corresponents als infants i Gimnassos els que educaven els adolescents.

Adhuc les dones, a les quals se les hi encomanava, com a missió més important d'elles, la de proporcionar a la República, fills sans, robustos i útils, se les obligava a realitzar determinats exercicis gimnàstics, en públic, i en certes festes religioses hi apareixien completament nues, no significant aquesta nuesa cap perjudici per la disciplina, ni per la moral, ans al contrari, convertida en innocent costum, despertava l'emulació en tenir la màxima cura de la salut i bellesa total del cos, i no simplement d'una petita part, com avui succeeix.

Palestra, que com sembla, s'ha organitzat de faipo, per a dur a terme aquesta doble finalitat de propagar, arreu de Catalunya, la cultura física i espiritual, podria fer, majorment entre les nostres joventuts, una tasca ben útil. Aquesta quietud, aquest silenci de cementiri, que de mica en mica va matant la nostra sensibilitat per les coses de l'esperit, podria ésser trencat per els entusiastes de Palestra, puix que aquesta paraula vol dir lluita, combat i una de les primeres batalles que nosaltres gosem aconsellar a la novella agrupació de Palestra, a favor de la cultura física de la nostra ciutat, és la de gestionar de l'Excm. Ajuntament— sempre atent a aportar el seu ajut moral i material, a la implantació de tots aquells serveis que puguin facilitar el progrés i benestar del poble,— l'establiment d'un bon sistema de banys públics i sobretot una espaiosa piscina, que pogués suplir, encara que d'una manera relativa, la manca de mar, del qual dissortadament n'estem massa allunyats. S'hauria de procurar que en els esmentats banys tots els infants de les classes humils hi tinguessin almenys un servei per setmana gratuït, doncs són en gran nombre els nois qui no prenen altres banys, durant l'any, que els que els hi proporcionen les seves escapades al riu, durant els temps de les vacances escolars.

Paralelament a n'aquesta labor en pro de tot

el que pugui contribuir a major salut dels nostres conciutadans, hauria d'intentar «Palestra» portar-ne una altra de neteja espiritual i moral, de tanta o més utilitat que la primera. Per això fer, seria necessari organitzar conferències i curssets de divulgació sobre coneixements de caràcter general, però, de moment, començant per els fonaments, ço és, el coneixement complert de la nostra llengua i de la nostra història, base en que hem de bastir les més fermes conviccions a favor del nostre ideal catalanesc.

DEMÓFIL

EL COMPLEMENT D'AIGUA

¿Què es vol significar amb el mot *complement*, en relació amb el problema de les aigües?

Si faig aquesta pregunta, és a fi de posar-me en el just terme del seu significat. Considero, que es podria contestar, en el sentit de completar amb aigües d'altres procedències, el caudal que manqui, una volta esgotada tota la quantitat de que disposem avui en el manantial de Sant Roc. En aquest pla, em sembla que s'hi ha de fer quiscuna observació, a fi de que el problema no es compliqui i, ademés, perquè no es retardi la seva bona solució.

Una de dues, o bé es va a l'aprofitament de tot el caudal que és capaç de donar el manantial de Sant Roc, mitjançant l'acompliment del projecte, que l'insigne Dr. Faura propugna en el seu importantíssim dictamen de l'any 1924, o bé solament a l'aprofitament de tota l'aigua que el mateix manantial pot donar tal com avui està, encara que s'hi facin petites modificacions.

En el primer cas, donat que el resultat que albira el seu autor fos un èxit, que no dubto pas que ho seria, tindriem que el caudal d'aigües de Sant Roc, que actualment és de 750 1150 litres per minut, o bé de 850 litres si es vol considerar la constant, augmentaria segons el propi Doctor Faura, probablement fins a una quantitat no inferior a les 1736 plomes o litres per minut, equivalents als 2500 metres cúbics per dia del dictamen, pertocant-ne per habitant i dia uns 227 litres. En aquest cas, és més que evident que, no hi hauria cap necessitat del *complement*, per més raons que es vulguin considerar, i sobretot si conjuntament s'anés a la municipalització del servei d'aigües com seria ben lògic que es fes.

En el segon cas, és ben notori que el manantial de Sant Roc, tal com està actualment, és del tot insuficient i per tant és en el que es faria necessari el *complement*, ara bé: ¿on s'aniria a cercar-lo? Altra volta ens tornem a trobar en el que tantes vegades he esmentat, si no es vol anar com l'orb en el tanteig del terreny que trepitja i no es coneix. Una vegada més es torna a sentir més que la utilitat, la necessitat de que l'hidròlec ens indiqui el camí a seguir per tal d'arribar a port segur, ¡bé massa que la força dels fets ens ho ha demostrat! Precisament si no fou l'única causa, fou tal volta la més trascendental del total fracàs del passat Ajuntament de la Dictadura en matèria d'aigües, a més del seu criteri tancat, el fiar-se de qui no coneixia les característiques geològiques de les nostres entrades i era per demés ignorant de les més elementals lleis hidrològiques. Per més que, dit sia de pas, ja es considerava que el projecte no podria reeixir en cap concepte a pesar del seu entestament en fer passar el clau per la cabota, i en absolut oposats els dirigents als desinteressats consells de qui els senyalava l'únic camí planer.

No es podria pas prescindir en cap concepte del o dels tècnics hidròlecs, no solament perquè així ho recomana la més elemental prudència, sinó perquè es fa del tot obligatori per la Llei, ja que ho mana, el tracta del proveïment d'aigües a les poblacions.

Es ben evident que el *complement* s'ha d'anar a cercar-lo en paratges que hi hagin aigües naturalment vistes i abundants, o bé que s'hagin

de descobrir encara; en el primer cas és notori que en més o menys escala tenen ja els seus usuaris, a qui s'hauria de indemnitzar per tal que no en sofrissin indogudament llurs propietats; per més que la Llei dongui la preferència a l'abasteixement de les poblacions per aital element; ademés, altres circumstàncies d'ordre higiènic, tal volta impossibilitarien el seu us o al menys farien necessaris dispendis prou i fins massa crescuts per ésser tinguts en compte, als quals hi tindrien de sumar, a l'ensem, els cabals necessaris per la indemnització de les imprescindibles zones de protecció.

En el segon cas, serien aigües més o menys fondes, però sempre de nivell molt més inferior que les del manantial de Sant Roc, que a més d'obligar a treballs científics i de més sondeig, reportarien altres despeses gens esquivades, i que tal volta no respondriem a la utilitat que se n'esperaria. Tot això contribuïria segurament a l'encariment de l'aigua, per moltes raons que bé prou que seran de l'abast de tothom.

Tant en un cas com en l'altre, però sobretot en el primer, es podrien suscitar una serie de qüestions prèvies que farien necessari un expedient interminable i fins tal volta altres accions de caràcter judicial que, certament no contribuïrien pas a una solució ràpida del problema. El factor temps no és pas de despreciar en les nostres circumstàncies.

Que es facin galeries, que es facin pous per tal d'obtenir el *complement*, tot implica la instal·lació de més canyeries, de més bombes i gasto, de més fluit elèctric que, evidentment faran pujar el preu de l'element aigua i complicaran el problema sense resoldre'l d'una faisó eficient i total.

Val la pena, ademés, de fixar-se d'un mode especial en el que fa referència a les despeses que caldrien fer la conducció del *complement aigua*; és ben natural que aquestes estarien condicionades per la distància del seu origen, ja que la llargada de la tuberia el mateix podria ésser de tres cents que de dos mil cents metres, fent-se sempre necessari material de primera qualitat, resistent, ben condicionat de juntures i de calibre suficient per si es fes necessari una quantitat d'aigua important.

Em sembla que amb el hem dit ja n'hi ha prou i de sobres, per fer comparacions entre la recerca del *complement* i altres projectes de que ja he fet esment en els meus articles sobre la mateixa matèria, i deduir-ne que és molt més preferible que es facin els gastos necessaris per l'estudi dels que serien susceptibles de resoldre el problema de les aigües d'un modo elegant i acabat, que no, que s'esmersin els mateixos cabals per obtenir el *complement* que de cap manera el pot solucionar d'un modo capdal, sinó que ans bé el complica i retarda.

Doncs bé, una vegada exposades totes les circumstàncies i factors del problema, crec una vegada més, que s'hauria de despreciar en absolut tot allò que vagi encaminat solament a la seva solució temporal, i que únicament s'enfoquin totes les energies a la solució total i definitiva.

Que això porta despeses quantioses, tots ho sabem bé prou; però també sabem perfectament, que estan abastament justificades i que ademés seran renumeradores. Crec que tothom està convençut que val molt més, infinitament més, que el servei d'aigües sigui tot el més acabat possible, que permeti l'acompliment de les moltes necessitats que el progrés ens fa sentir cada dia amb més intensitat, i que a tots els de casa nostra i als forans, ens dongui la sensació de que està justificat perfectament que es digui: *Per aigües a Olot.*

S. SALA

Olot, Juliol de 1930.

MIRADA DE REÜLL

Hi ha gent que aplica la justícia a mesura de les seves conveniències i que àdhuc s'atreveix a dir-ho publicament, des de les planes d'*El Deber* en resposta a un solt d'aquest setmanari.

A nosaltres, no ens precisaven pas aquestes declaracions, perquè ja feia molt temps que l'experiència ens en havia donat proves.

Recordem que en la nostra infantesa publicàvem les nostres minses produccions en *El Deber* i que un dia, una d'elles, fou protestant de la manca de sentit d'un senyor venedor de paper de fumar que habita al Parc, que feu despenjar uns quants nius d'orenetes de sota les voltes (via pública), de casa seva, mentre estaven en ple embrionament. Encara que en la nostra protesta no dèiem explícitament el nom de qui es tractava, no volgueren al *Deber* publicar aquella nota per temença d'ofendre a un amic seu. Des d'aleshores, i és natural, vàrem deixar d'escriure a *El Deber* no obstant i les reiterades manifestacions perquè hi tornéssim.

Ens estimàvem una mica massa la veritat per fer-la joguina del caprici d'alguns.

Per aquest motiu ens ha sorprès, que aquell setmanari publicés ara, que moralment ens podem ofendre, una poesia nostra d'aquell temps, sense haver-nos abans demanat l'autorització corresponent que precisava, no ja com a delicadesa, sinó obligatòriament, donat el fet de trovar-nos en lluita en un pol ideològicament oposat.

Però als homes a voltes ens sembla en una petita coincidència, no maliciosa, de veure-hi una al·lusió amb ganes de molestar i no tenim dret a aquest egoisme ja que hi ha gent que té una bona fe que espanta.

A. DOT-ARXÉ

Molt bones i més econòmiques de preu,
són les GALLETES i BISCUITS

Maria Artiach

— Demaneu-les als millors establiments —

Vària

«L'ESPURNA»

Fa unes setmanes ens planyíem de la desaparició de la revista «Lleida», occida per la indiferència d'alguns i per els entrebancs que hi posaven els que van camí de la normalitat.

Els companys de Lleida, però, tenen un sentit tan digne de quina és la nostra feina en la vida, que no es podien pas recloure la força del seu esperit; el dia 24 haurà sortit un nou setmanari de cultura i sociologia «L'Espurna», decididament d'esquerra i amb un sentit essencial tan identificat amb nosaltres, que ens plau de constatar-ho.

«L'Espurna», ens diuen, té un programa mínim; representa els fonaments de la gran construcció que les noves promocions han d'aixecar; respon a les necessitats de tota l'ampla política d'esquerra. «L'Espurna» fa de la República federal el seu punt de partida i es proposa caminar sempre endavant sense obstacles ni miraments de cap mena.

Salut, companys de «L'Espurna» de Lleida!

PROPOSITS SANS

El govern Beranguer té el propòsit d'hipotecar també la voluntat del poble per l'any 1931, decretant el pressupost que li correspon.

Els que creïen que aleshores, de convocar-se Corts, podrien respirar lliurement, hauran anat confosos; tindran de rosegar, vulgues o no, l'obra de la Dictadura.

Cinema, Teatre i Música

Dels programes de pel·lícules que es projectaren a l'Ideal i al Teatre, solsament en aquest últim vegérem una pel·lícula que, amb tot i no tenir res d'extraordinari, tingué la virtut de distreure el públic per la seva senzillesa i la joventut i modernitat de què estava impregnada.

A les capitals, estan bisant els millors dels programes de la temporada, a preus més mòdics, el que permet a l'aficionat poder reveure els films que ja té escollits. Aquí, però, no solament no tenim aquest gust; al contrari, hem de queixar-nos de l'abús de repeticions que patim—especialment amb les còmiques—i que no són pas el millor que hem vist.

P. J.

Es hora de dir oficialment al poble la manera en què estan els tràmits dels grups Escolars i com ha quedat l'assumpte de l'abasteixement d'aigües que volia portar a cap l'Ajuntament de R. O. anterior a l'actual.

Els Esports

C. D. Europa (reserva), 3. - Olot F. C., 2

L'espectació que aquest partit havia despertat, es palesà en el ple que en el camp va registrar-se.

L'equip de l'Europa formava un excel·lent conjunt, posant en les jugades una rapidesa que al principi semblà desconcertar als nostres jugadors. La vàlua del contrincant feu que cap dels nostres es pogués lluir, excepció de l'Arbós, que tingué d'intervenir sovint, efectuant magnífiques parades. Amb tot i això, l'Olot fou el primer en marcar, al rematar una corna. Al cap de poc, però, l'Europa aconseguí l'empat de la mateixa forma.

A la segona part, els olotins es referen quelcom i el joc s'anivellà, encara que tots tingueren que emprar-se a fons, aconseguint un altre gol.

En una indecisió de Prunès, l'Europa aconseguí el seu segon tanto.

Es tirà un «penalty» per banda, i mentre l'Olot el tirava fora, l'Europa l'encastava a la xarxa, tot i que aquest darrer, creiem que ningú més que l'àrbitre el va veure.

Per l'equip de l'Europa, ens agradaren tots, majorment la línia mitja. Pels locals, el millor Pau, seguit d'Arbós; els altres feren el que bonament pogueren, tinguent Olivé una tarda força grisa. En partits com el de diumenge, el nostre mig-centre i l'avant-centre, creiem que no és cosa per ells, malgrat de la voluntat que sembla que hi posen.

L'àrbitratge del senyor Aulina, desgraciadíssim.

Demà, en el camp de l'Estació, l'Olot F. C. jugarà contra el potent equip Apolo F. C. de Badalona.

MAXIM

Per bon savó, elegiu sempre el **Chimbo**

Renta a la perfecció i no es gasta.—Una pastilla d'aquesta famosa marca, dura per dues de les dures.

Proveu-lo i us convencereu.

L'Esport indigne

Aquesta setmana ha estat molt comentada l'actitud de la Junta Directiva de l'Olot F. C. en el que es refereix a la liquidació, presentada als socis, del partit celebrat últimament de recaptació pro-presos.

Pogué deduir-se de dita liquidació, que les despeses que el senyor Sunyol i acompanyants feren, junt amb les corresponents als representants del Club Olotí, (ja que els altres del «Casal Català», amics, etc., assistents als diversos actes, ho satisfieren del seu peculí particular) eren rebaixades del líquid recaudat per als presos, i restant per tant reduït aquest líquid a 264'25 pessetes. Adhuc aquesta quantitat ben insignificant, comparant-la amb la gernació d'espectadors que aquell dia acudí al

camp, fou trobada excessiva, segons ens diuen, per dos directius que proposaren restar-ne 100 pessetes, que passarien a la Caixa del Club, proposició que fou desestimada.

Mercès a la intervenció del directiu, Senyor Vilanova, que segons sembla, no havia assistit a les reunions precedents, fou aprovat, després d'un debat ridícul, que es trametés per als presos el líquid de 381'15 pessetes que corresponia.

Moltes vegades hem dit que la cultura física era un gran complement a la cultura moral del poble, i és per aquesta moralitat que, fent-nos ressò del desig de molts socis, avergonyits d'aquests fets, demanem la dimissió de la junta que votà dita liquidació, i que el senyor Vilanova, com a directiu més digne en aquesta avinentesa, convoqui junta general per l'elecció de la nova junta.

Les protestes per els fets de la presó de Barcelona, seran, de segur, preses amb la mateixa consideració dels nostres clams d'amnistia.

D'ací i d'allà

Per el proper dia 3 del mes d'agost, s'anuncia un bell concurs de *Tango* en el Centre Republicà. Esperem serà rebut amb entusiasme per els aficionats a dit ball, podent-los garantir la imparcialitat del Jurat, compost per joves fora de concurs. El ball anirà a càrrec de l'aplaudit trio «Costa Jazz».

COL·LEGI PLANTALECH

El dia primer de juliol s'obri aquest col·legi en el passeig de Blay, núm 12, primer pis; i pel setembre, en la casa de nova construcció, (propera a la Fàbrica «Joanetes») on s'hi donaran, a més de Primera Ensenyança, encenyaments que oportunament s'exposaran en públic durant l'esmentat Setembre.

El prop vinent dia 2 d'Agost s'inaugurarà el saló d'exposicions «Sala Vayreda» amb una interessant exposició de pintures dels millors artistes locals, i amb assistència de les autoritats.

A la fàbrica de corretges del Senyor Joan Vilanova tingué la desgràcia d'agafar-se dels dits un aprenent que, segons ens diuen a última hora, segueix millor.

Electricitat Médica Cures per diatèrnia, sord'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

Al quilòmetre 8 de la línia ferrada d'Olot a Girona, prop de Bescanó, un tren descendent atropellà el ve d'aquesta localitat, Baldiri Caro, de 40 anys.

Miraculosament Baldiri Caro només resultà amb lesions lleus al cap.

CONSULTORI JUBERT

Malalties de les criatures.
Malalties de la pell.
Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.
Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.—GIRONA

Dimecres, dia 30, a les deu de la nit, en el Teatre Principal, tindrà lloc una funció teatral a benefici de les Colònies Escolars i Viatge a Barcelona, organitzada per uns quans aficionats al teatre, prenent-hi part «La Principal Olotina».

No ens cal pas retreure l'altruisme d'aquest acte, fet d'acord amb la Comissió de Cultura del nostre Ajuntament, per incitar als nostres conciutadans perquè vulguin aportar-hi la seva col·laboració.

Aquesta obra benèfica ho necessita, i els aficionats que hi prenen part desinteressadament us ho agrairan.

Demà estaran obertes les farmàcies dels senyors Ros i Llac.

Demà sols estaran oberts els estancs n.º 1 del carrer Major i n.º 4 del carrer de Sant Esteve.

Magatzems de Robes **CASA NYERA**

DE

JOAN GUITART

La Casa de les Novetats. - Senyora: Abans de comprar, visiti aquests Magatzems

Carrer de l'Aigua, 10 ————— OLOT

Banc Hispà d'Edificació

Avinguda del Comte de Peñalver 8i10(Gran Via) Direcció (Telegràfica) HISPANOFICACIÓN
Teléfon 11270. - Apartat de Correus, 590 (Telefónica)
MADRID

Delegació Regional: Rosselló, 315. - Teléfon, 70021. - BARCELONA

La finalitat que persegueix el Banc Hispà d'Edificació és la de proporcionar:

CASA PROPIA

A TOTS ELS DESHERETATS DE LA FORTUNA PER HUMILS QUE SIGUIN

UN CAPITAL

a qui desitgi aconseguir-lo amb l'estalvi mensual d'una quantitat insignificant

ADEQUADA A LA POSICIÓ SOCIAL DE CADA U

UNA FINCA RÚSTICA

que proporcionarà a qui la adquireixi la satisfacció de treballar per ell i per els seus, assegurant-se un pervindre ditxós, a l'ensems que treballa la seva mateixa terra.

DINER

a comerciants, industrials, amb arreglo als Estatuts, per a el major desenrotllament dels seus negocis o per a emprendre'n altres de nous.

DOTS PER ALS FILLS

s'obtenen amb suma facilitat per els mateixos procediments que la CASA PROPIA, UN CAPITAL, UNA FINCA RÚSTICA o DINER, directament o per mitjà dels

subscribint-se al: **Banc Hispà d'Edificació** seus Delegats.

Delegació a OLOT i Districte: Agència de Negocis Vda. de P. BONAVIA - St. Esteve, 21 - Tel. 39

LINCOLN

Xampany Garantit
de Cava

◆
Caves Sant Sadurn de Noya

DIPOSITARI:

Esteve Hostench. - Olot

Hotel-Restaurant de Sant Sebastià

PALAFRUGELL

**Situat en el millor lloc
de la Costa Brava. - Teléfon, 7**

Taller d'Ebenisteria

de

Ramon Aubert

Premiat amb MEDALLA D'OR
en l'Exposició del Moble, 1923.

Passeig de Blay, 12. - Olot

RADIO GRAMOLA

“LA VOZ DE SU AMO”

Única en elegància i sonoritat.

Una meravella tan en radio com en discos.
Gran Premi en l'Exposició de Barcelona 1929

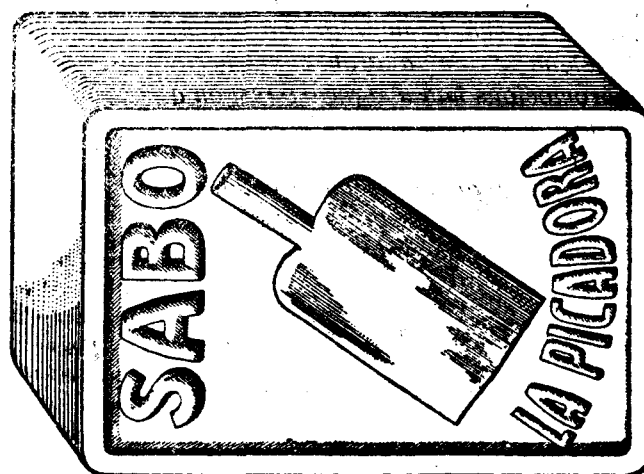
Esteve Molas

Clivillers, 21. — OLOT

DEMANEU UNA AUDICIO
I US CONVENCEREU QUE ES LA MILLOR

EL DE MÉS RENDIMENT

i EL MÉS ECONOMIC

DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS

EL MÉS BÒ